

SECTION: ECONOMIC SCIENCES.

SEKCJA: NAUKI EKONOMICZNE.

How to cite: Kostenko, A., & Raikovska, I. (2024). Analysis and synthesis: synergism of manifestation in instrumental connection. *Horizons of Innovation: Conference on Multidisciplinary Trends in Science 2024*. (pp. 257-260). Futurity Research Publishing. <https://futuraity-publishing.com/horizons-of-innovation-conference-on-multidisciplinary-trends-in-science-2024-2/>

Analysis and synthesis: synergism of manifestation in instrumental connection

Олександр Костенко¹, Інна Райковська²

¹к.е.н., доцент, доцент кафедри обліку і оподаткування, Київський кооперативний інститут бізнесу і права, Україна

²к.е.н., доцент, завідувачка кафедри обліку і оподаткування, Київський кооперативний інститут бізнесу і права, Україна

Accepted: February 13, 2024 | **Published:** February 28, 2024 | **Language:** Ukrainian

Abstract: Analysis and synthesis are studied as scientific methods, the application of which in scientific knowledge allows to effectively solve problematic issues of economics, management, statistics, and accounting. Synergistic manifestations of the effect on the accounting and information aspect of the joint application of analysis and synthesis have been established. The content of analysis and synthesis based on the unification of the means of knowledge of objects from the accounting and informational aspect has been studied, which allows progress in clarifying the nature of the evolution of various economic systems. The analytical and synthetic organization of the accounting and information display, which is

imagined to be formed on the basis of the principle of unification, experiment, and modeling, which provide synergistic manifestations of the effect in the development of their methodology, is defined.

Keywords: analysis and synthesis, accounting and information support, management.

Вступ

Застосування аналізу і синтезу в науковому пізнанні дозволяє ефективно вирішувати проблемні питання економіки, управління, статистики, бухгалтерського обліку. Розбіжності цих предметних сфер в зворотньому напрямку уточнюють та сутнісно доповнюють наукові основи аналізу і синтезу, а також виявляють синергізм їх прояву в інструментальній суміжності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження аналізу і синтезу як інструментів пізнання завжди відображені в різних економічних дисциплінах. Категоріальний їх зміст висвітлюються в роботах багатьох вчених. Однак, в науковому доробку фахівців не достатньо висвітлено синергічні переваги механізму спільного застосування аналізу і синтезу за обліково-інформаційним аспектом.

Постановка проблеми. Потребують обґрунтування аналіз і синтез як наукові методи, що відзначаються синергічним проявом ефекту за обліково-інформаційним аспектом їх спільного застосування. Тому метою дослідження є вивчення теоретико-методичних положень застосування аналізу і синтезу, розгляд синергічних проявів ефекту за обліково-інформаційним аспектом їх спільного застосування.

Результати дослідження

В дослідженнях аналізу і синтезу намітилася тенденція до об'єднання засобів пізнання об'єктів за обліково-інформаційним аспектом, що дозволяє просунутися у з'ясуванні характеру еволюції різних економічних систем. Поряд із циклічними моделями аналізу і синтезу розробляються такі, що актуалізують ідею процесуальності, динамічності, відкритості кожного з них і, як наслідок, синергізму, зв'язуючи економічну науку з широким суспільним та філософським контекстом.

Огородник (1999) детально досліджував в своїх роботах генезу змісту аналізу і синтезу, який охоплює визначені стадії (с. 26-136). Вчений ставив собі питання: як здійснюється аналіз і синтез? На прикладі різних антиномій він розвивав думку про те, що дві категорії, об'єднані в третій, проходять стадію модифікації, несуть ознаки цього третього. Вхідні модифіковані частини залишаються самими собою, але здаються несаможитливими на тлі їх об'єднуючого третього. Безперервність протікання процесу діалектичного співвідношення множинності та єдності філософ називав чисто часовою тривалістю й напруженістю, що в підсумку забезпечує синергічний ефект. Синергія аналізу і синтезу – ключова категорія в його системі, що визначає відносини між елементами (Огородник, 1999, с. 26-136).

В свою чергу, центром концепції розвитку Берґсона є аспект інструментальності аналізу і синтезу у його часовому й просторовому значенні (Вандишев, 2005). Погляди філософа також прояснюють сутність еволюції аналізу і синтезу, зокрема, в обліково-інформаційному відображенні господарської діяльності. Концентруючись на обліково-інформаційному відображенні мінливості, аналіз і синтез, на думку вченого, «формує нові способи її економічного втілення в практиці» (Вандишев, 2005, с. 128–230).

Вважаємо, що інтерес до подібних інтерпретацій аналізу і синтезу в сучасній фаховій дискусії істотно коригує дослідницькі позиції. Відмова від спрощеного їх розуміння як поділу (розкладання) або сполучення (з'єднання) викликає перегляд багатьох, уже, здавалося, очевидних, речей, явищ.

У такому ключі вивчення механізмів аналізу і синтезу пов'язується з упорядкуванням відносин між «структурою» та «взаємодією», що нерідко межує з різким розведенням цих понять або, навпаки, ототожненням в практиці обліково-інформаційного відображення.

Подібна диференціація аналітичних і синтетичних форм виникає й у сучасних роботах. Широта її застосування говорить про міждисциплінарний характер, що уможливорюється багатогранним відтворенням різних аспектів буття. Кореляція аналізу і синтезу як статичного і мінливого простежується в дослідженнях, у яких відзначена їх взаємоперехідність (Платон, Арістотель, І. Кант) (Філософський словник, 2005; Філософія, 2001).

У сучасних роботах, що торкаються цієї проблеми, вихідною точкою теоретичних побудов є оцінка значення окремих елементів у новій єдності. Відповідно до одних концепцій, частини цілого, утвореного шляхом аналізу і синтезу, розчинені в житті нової єдності. В інших – постулюється «дискретна рівність» окремих елементів, їх принципова «незгрупованість» і відчутність у складі нового утворення. Існують також уявлення, у яких визначеність зберігає домінуючу позицію, на основі чого здійснюється злиття елементів, що підкоряє інші складові компоненти. Поряд із цими теоріями аналізу і синтезу, які виділяють конкретний шлях формування нового цілого, у науці наявний і «інтегруючий» підхід, що ставить собі за мету узагальнити існуючі трактування на основі поняття «об'єднання» певної множинності. У такому випадку до аналітичних і синтетичних способів віднесені майже всі форми взаємодії.

Багатоаспектність аналізу і синтезу, на відміну від складності інших класифікаційних та інтеграційних процесів, проявляється у певній непрозорості, однорідності нової цілісності, у різних гранях якої віднаходиться непередбачена побудова внутрішніх відносин. Органічність аналізу і синтезу – визначення, на якому припиняється подальша пошукова робота багатьох дослідників, – виникає як результат усвідомлення своєрідної ненавмисності їх здійснення. Зближення аналітичних і синтетичних структур з холістськими концепціями, що встановлюють паралель між ними й суспільним організмом, а не окремими механізмами у деяких своїх положеннях не втрачає пояснювальності. Не випадково будь-яка розмова про аналітичні та синтетичні тенденції повертається до внутрішніх посилань вихідного предмета, що відновлюють значимість «єдиного» у русі до відновлення. Цей аспект аналізу і синтезу виникає в роботах, пов'язаних із синергічною методологією, яка пропонує статистичний, рівневий і динамічний методи обліково-інформаційного відображення складних економічних систем (Бардаш, Костенко & Краєвський, 2017, с. 48-95).

Необхідно виходити з релятивності аналізу і синтезу, цілком природної для досліджень на різних рівнях. Ця межа ґрунтується на тому, що при всіх різномірних сполученнях і відокремленнях розділених цілих зберігається індивідуальний центр пізнання й глибинна неподільність буття, у ньому здійсненого (Юферева, 2010, с. 104-110).

Аналітична і синтетична оцінка цілісності пізнання не відхиляється від з'ясування відносин між частиною і єдністю, який би методологічний підхід не був покладений в її основу. Звідси відкривається два шляхи дослідження. Один з них фіксує відкриту синергію досвіду й можливостей іншої системи, а зближення з нею співвідноситься або із запозиченням формальних ознак, що не може привести до появи нової якості, або з розвитком і удосконаленням в обраному напрямку засобів, наявних у власному арсеналі. В останньому випадку взаємодія має великий потенціал створення різних варіацій в отриманих результатах, оскільки багатогранність як аналізу, так і синтезу надає можливість їх прояву в обліково-інформаційному відображенні різних аспектів діяльності суб'єктів господарювання.

Таким чином, виявлення ознак аналізу і синтезу в дослідженнях обліково-інформаційного відображення базується на переконанні про складність, об'єднання певної множинності,

неоднорідності, пов'язаної з різним розумінням ролі частин у єдиному цілому. Ці уявлення правильні й констатують корисну синергію для вирішення конкретних завдань.

Висновки

Узагальнюючи наведений матеріал необхідно зазначити, що в основі аналізу і синтезу покладений зв'язок, який містить можливості, трансформовані у процесі становлення й опосередковані взаємодією компонентів. Внаслідок цього аналітична і синтетична організація обліково-інформаційного відображення уявляється сформованою на основі принципу об'єднання, експерименту, моделювання, що забезпечують синергічні прояви ефекту в розвитку їх методології.

Література

Огородник, І. В., Огородник, В.В. (1999). *Історія філософської думки в Україні*. Знання.

Вандишев, В. М. (2005). *Філософія: Екскурс в історію вчень і понять*. Кондор.

Андрущенко, В.П. (Ред.). (2005). *Філософський словник: Словник-довідник* (Вид. 3-є, доп.). Р.И.Ф.

Арутюнов, В. Х., Демченко, М. М., Йосипенко, С. Л. (2001). *Філософія*. (Вид. 2). КНЕУ.

Бардаш, С.В., Костенко, О.М., Краєвський, В.М. (2017). *Економічна синталітика: філософський дискурс становлення та розвитку*. Компрінт.

Юферева, О. В. (2010). Художній синтез як процес: спроба міждисциплінарного підходу. *Вісник Запорізького національного університету. Філологічні науки*, 1, 104–110.